

تائیرِ کلامِ خُدا

حضرت عیسیٰ شار دَ شار و آغیل دَ آغیل رفته خوش خبری ره
دَ باره پادشاهی خُدا اعلان مَوکد و اَمُو دوازده یار شی ام قد
شی قتی بود.

چند خاتونِ که حضرت عیسیٰ اونا ره از شرِ جنیات خلاص
کده شفا دده بود ام قد ازو یگ جای بود. دَ بَینِ ازوا مَریم
مَجدلیه بود که حضرت عیسیٰ اونا ره از شرِ جنیات خلاص کده
بود. امی زنا دَ رضا و رَغَبَتِ خُو از مال و دارای خُو دَ حضرت
عیسیٰ و یارای شی کومک مَوکد.

وختیکه جمعیتِ زیادِ مردم از شارای دَورادور دَ پیشِ حضرت
عیسیٰ آمد، اوخته، او یگ مثل اُورده گُفت:

”یگ دیغو دَ سر کِشتِ خُو بِلدِ تَخُم زِدو رفت. امی که تَخُم
ره پاش میدد یک مقدار شی دَ راه رَو اُفتده پایمال شد، و
مُرغکو آمده اونا ره خورد.

و یک مقدارِ دیگه شی دَ زمینِ سنگلاخ اُفتد و سوز شد.

مگم زمینیکه نم نَدشت اونا پژمُرده شُده خُشک شُد. یک اندازه شی که دَ بَینِ خارا اُفتد وختیکه خارا قد شی یک جای کُته شُد اونا ره قَپه کد.

مگم یک مقدار از تَخما دَ زمینِ خوب اُفتد، و سوز شُده صد بَرابر حاصلِ دد. ” پس حضرت عیسی دَ صدای بلند گُفت: ” هر کسی که توره مَره گوش کده، خوب هوش خُو ره بَگیره!“

یارای حضرت عیسی از شی پُرسان کد که ”معنای ازی مثل چی یه؟“

عیسی گُفت: ” پئی بُردونِ اِسرارِ پادشاهی خُدا بِلده شُمو بخشیده شُده، و بِلده دیگرو ای چیزا دَ مثل گُفته شُده، لیکن دزوا معلومدار نیه. امی رقم کلامِ خُدا که سابقِ نِوشته شُد پوره شُده که مُوگه:

’اونا توخ مونه و نمینگره
و گوش مونه لیکن پئی نموبره.’

آلی معنای ازی مثل اینی استه: تَخْمَا، پَیغَامِ خُدا استه.
أَوْ تَخْمَایِ کِه دَ رَاهِرَوِ اُفْتَدِ مِثْلِ کَسَایِ اسْتِه کِه گُوشِ
مُؤکْنَه مِگَمِ شَیْطُو اَمَدِه کَلَامِ رِه اَز دِلِ شِی بَرِ مُونَه تَا
نَشْنَه کِه باوَرِ کَدِه نِجَاتِ پَیْدَا کِنَه.

اُونَایِ شِی کِه دَ زَمِیْنِ سَنَگَلَاخِ اُفْتَدِ سَوَزِ کَدِه و لَیْکِینِ
رِیْشَه نَمِیْگِیْرَه. اُونَا مِثْلِ اَزوایِ اسْتِه کِه توره رِه گُوشِ
کَدِه دَ خُوشِی اَوْ رِه قَبُولِ مُؤکْنَه و تَا یِکِ مَجَلِ رِه باوَرِ
مُونَه. مِگَمِ دَ وَخْتِ اَزْمَایِشِ اِیْمَانِ خُو رِه اَز دِستِ مِیْدِیْه.

و تَخْمَایِ کِه دَ مِیْنِکَلِ خَارَا اُفْتَدِ مِثْلِ کَسَایِ اسْتِه کِه توره
خُدا رِه گُوشِ مُونَه و لَیْکِینِ پَاسْتَرِ دَ تَشْوِیْشِ رُوزْگَارِ، دَوْلَتِ و
عَیْشِ و عِشْرَتِ دُنْیَا بَندِ مُمُونَه و اِیْمَانِ اَزوَا کَامِلِ نَمُوشَه.
مِگَمِ اُونَایِ کِه دَ زَمِیْنِ خُوبِ مَوْفَتَه مِثْلِ کَسَایِ اسْتِه کِه اَز
دِلِ پَاکِ خُو توره رِه گُوشِ مِیْگِیْرَه، کَلَامِ رِه مَحْکَمِ دَ دِلِ خُو
نِگَاهِ کَدِه دَ صَبْرِ و حَوْصِلَه بَارِ مِیْرَه.

هیچ کس چراغ رِه روشن کده اَوْ رِه دَ مَنَه قُطِی تاشه نَه
مُونَه یَا دَ زَیْرِ کُدمِ چارپائی نَه میله، بلکه اَوْ رِه دَ بَلَه

چراغ دانی میله تا کسایکه داخلِ خانه میه بتنه بِنگره.
هیچ چیزِ تاشه نَمُومنه که دَ آخِرِ روشو نَشُنه، و هیچ گَبِ
تاشه نیه که دَ آخِرِ پئی بُرده نَشُنه.

پَس دَمزُو چیزای که ما مُوگُم خوب هُوش خُو ره بَگیرید:
کسی که ایمان دره خُدا ایمان شی ره دُوچند مُونه. ولیکن
کسی که هیچ ایمانِ واقعی ندره، اموقس که گُمان مُونه
که دره، اَمُو اَم از شی پس گرفتَه مُوشه.